

Midden in mijn overpeinzingen ging mijn mobiel. Het was Marleen. Ze belde vanuit haar appartement in Puerto de la Cruz. Ik vertelde dat ik in de auto zat en niet zo heel lang kon bellen.

Ze vroeg ernstig: “Denk jij nog aan gister, Joseph?”

“Zeker weten, dat heeft veel indruk op me gemaakt.”

“Op mij ook, boeiend wat er gebeurt in de chemie tussen ons. Wil je nog wat afspreken om verder te praten?”

“Heel graag, ik geloof niet dat het af is, op meer terreinen misschien wel niet.” Goh, wat was ik weer gevat, dacht ik vrolijk. “Zin om vanavond bij mij thuis een hapje te eten?”

Ze lachte instemmend haar zachte hese lach die ik gister had leren kennen, en ik genoot weer even oprecht van haar typische wat zuidelijke accent. En toen hing ze op.

Op het werk stopte ik mijn pieper bij me en spoedde me toen naar de vergaderruimte waar ik John en de rest van het team ontmoette. We hadden een zeer geanimeerde vergadering waarin uiteindelijk besloten werd het experiment over twee weken te starten.

De twee weken vlogen om. Een periode waarin ik Marleen veelvuldig ontmoette, eigenlijk verbleef ze al heel snel in mijn huis, ook als ik werkte. We werden twee maatjes, in alle opzichten. De avonden en week-

enden waren vol bekentenissen, inzichten en harts-tochtelijke vrijpartijen. Tussendoor vonden we ook nog tijd om samen creatief te koken. En soms gingen we gewoon uit eten. Op Tenerife kan je zalig eten, en spotgoedkoop.

Heel voorzichtig spraken we uit dat we van elkaar hielden. En dat ging voorbij kortstondigheid of romantiek.

Op het werk troffen we de laatste voorbereidingen voor het belangrijke experiment.

Toen brak de dag van het experiment aan. Ik ging al vroeg van huis, maar moest Marleen eerst beloven om het experiment te vieren, en dat was dat ik haar die avond mee uit zou nemen en trakteren in *Bellavista*, mijn favoriete restaurant in Puerto de la Cruz dat een prachtig uitzicht biedt op de Atlantische Oceaan, vooral bij nacht. Ze hebben daar *gambas al ajillo* (garnalen in knoflook) die in olie worden gebakken. We waren er allebei gek op.

Toen ik op het werk aankwam, waren Joachim en Karen er al, de beide assistenten van John. Vandaag stond het belangrijke experiment op de agenda: we gingen proberen een levenloos nylon touw via Nanotechnologie en de kwantumfysieke invloeden onbreekbare eigenschappen mee te geven en bovendien een min of meer zelfstandig bewustzijn, waardoor het tot een krachtig en vooral een zelfstandig en intelligent handelen in staat zou zijn.

Kwantumfysica, waar ik me min of meer in had verdiept, klinkt ingewikkeld en is eigenlijk nauwelijks te bevatten. Het komt erop neer dat een kwantumdeeltje, waaruit ieder object in onze tastbare 3D-wereld is opgebouwd, in meer werelden tegelijk kan bestaan, ongeacht tijd, ongeacht ruimte. Ja, je leest het goed: het bestaat tegelijkertijd op twee verschillende plaatsen! Ieder object op onze aarde bestaat elk uit vele miljarden van die deeltjes.

Neem als voorbeeld onze hersenen. Daar vindt voortdurend één enorme kwantumfysieke uitwisseling plaats van miljarden neuronen. Tussen verschillende werelden of werkelijkheden van bestaan. Oftewel: op meer plaatsen tegelijk zijn.

Zie het maar als een parallel universum, parallel aan ons fysieke universum met zijn vertrouwde sterren, planeten en wetten. Maar dan een ander universum, bestaande naast het onze, en met zijn eigen wetten. Twee werkelijkheden van bestaan, tegelijkertijd.

Zo zijn we bijvoorbeeld volgens mij via een orgasme zo af en toe - het liefst en het mooist tegelijk samen met de ander - in dat andere bestaan. Bewustzijn in onze wereld kunnen we met theoretische modellen beschrijven, en het betekent ook bewustzijn in die andere wereld. En exact dat wilde John vandaag aantonen door dit experiment. Want energie blijft energie, in